

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 10 Ἀπριλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 19

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί, κύριε ἐπιμελητά; ρώτησε ὁ Μάριος μᾶνησυχία.

— Νά, οἱ γονεῖς σου εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς ἔμενες στὸ Λύκειο μὲ ὑποτροφία. Ἀμα ὅμως ἔμαθαν πὼς τὴ χρωστοῦσες στὸ Μοντανῆ κι' ἔπρεπε νὰ τὸν πληρῶσουν, εἶδαν πὼς δὲν περισσεύουν χρήματα καὶ γιὰ ταξίδι. Ὡστε, αὐτὸ τὸ καλοκαίρι τουλάχιστο, δὲν θὰ τὸ περάσης, καὶ μένε μου Μάριε, στὴν πατρίδα σου.

Πάλι δάκρυσαν τὰ μάτια τοῦ Μάριου, μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ λύπη.

— Λυπᾶσαι καὶ τὸ καταλαβαίνω, εἶπε μὲ τρυφερότητα ὁ κ. Τελόριμος. Ἀλλὰ διάβασε τὸ γράμμα τῆς μητέρας σου. Αὐτὸ θὰ σοῦ δώσῃ παρηγοριά καὶ θάρρος.

Κι' ὁ κ. Τελόριμος ἔδωσε στὸ Μάριο τὸ γράμμα ποὺ δίδασκε πρωτότερα.

— Τώρα, πῆγαινε, ἔξακολουθήσε. Καὶ θυμῷ πὼς τὸ μυστικὸ ποὺ σοῦ ἀποκάλυψα, τὸ γνωρίζουν μόνο ὁ Μοντανῆς, οἱ δικοί του κι' ἐγώ. Ἄλλος κανένας δὲν τὸ ξέρει καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ.

Ὁ Μάριος, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἄρχισε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα. Ἡ κυρία Καπάνη ἔγραφε πὼς λυπόταν πολὺ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ καλέσῃ κοντὰ τῆς τὸ ἀγαπημένο γυιό τῆς, τοῦ παράγγελνε ὅμως νὰ μὴν τὸ πάρῃ κατὰ καρδία, παρὰ νὰ υπομείνῃ τὴ στέρηση ὅπως θὰ τὴν ὑπόμεινε κι' αὐτὴ. Ἐπειτα ἐξέ-

φραζε τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ κ. Καπάνη καὶ τὴ δική τῆς πρὸς τὸ καλὸ παιδί, τὸν Γεώργιο Μοντανῆ, καὶ τελείωνε ἔτσι: «Πῆτε, σὰς παρακαλῶ, στὸ Μάριο νὰ φιλήσῃ τὸν φίλο του,

ὅπως θὰ τὸν φιλοῦσα ἐγὼ ἡ Ἰδία».

— Ναί, εἶπε μέσα τοῦ ὁ Μάριος, αὐτὸ θὰ κάμω. Ὅτὰ τὸν φιλήσω κι' ἐκ μέρους τῆς μητέρας μου...

Κι' ἐπειδὴ πλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ διαλείμματος, πῆγε καὶ στάθηκε ἀπέξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς τάξης τοῦ Μοντανῆ.

Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ὁ Μοντανῆς βγήκε. Ἀμέσως ὁ Μάριος τὸν ἐπίασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε κατὰ μέρος. Ὁ ἄλλος ἀπόρησε: τί εἶχε ὁ φίλος του καὶ τὸν ἀρπαξε ἔτσι;

Φυσικά, ὁ Μάριος ἤθελε νὰ τοῦ πῇ, νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ συγκίνηση δὲν μπορούσε ὁ καίμενος νὰ μιλήσῃ κι' ἡ φωνὴ πνιγόταν στὸ λάρυγγά του. Τί νὰ κάμῃ; Γιὰ νὰ μὴν ἀπορῇ ὁ φίλος του περισσότερο, ὁ Μάριος ξεδίπλωσε τὸ γράμμα τῆς μητέρας του καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ τὸ διαβάσῃ. Στὸ μεταξὺ εἶχε συνέλθει καὶ πρὶν τελειώσει καλὰ-καλὰ ὁ Μοντανῆς τὸ διάβασμα, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε, μὰ τόσο σφιχτά, ποὺ πῆγε νὰ τὸν πνίξῃ.

— Φτάνει, Μάριε, φτάνει! φώναξε ὁ Μοντανῆς, πολεμώντας ἡσυχὰ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὰ χέρια του. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ὑποσχεθῇς πὼς ἄλλη φορὰ, μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ μοῦ θυμίσης ὅτι ἔκαμα γιὰ σένα. Οἱ φίλοι ἔχουν χρέος νὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γι' ἀγάπη τῶν φίλων τους: ἔτσι κι' ἐγὼ τὸ χρέος μου ἔκαμα καὶ τίποτ' ἄλλο. Τώρα... χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰρθῇς μαζί μου, νὰ περάσουμε τίς διακοπὲς στοῦ θελοῦ μου. Εἶμαι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Νά, πάρε τὸ σαποῦνι καὶ πλύσου ὅπως πλύθηκα κι' ἐγώ. Ἐλα, πρέπει νὰ μάθῃς καὶ σὺ νὰ πλένεσαι μόνη σου.

ἴσως ἐγωῖστίς νά χαίρομαι, ἐνῶ εὖ λυπάσαι πού δέν μπορείς νά πᾶς στήν πατρίδα σου, στό σπίτι σου. Ἀλλά λέω τήν ἀλήθεια. Σάγαπῶ τόσο, ὥστε χαίρομαι πού δέν θά χωρισθῶμε ἀυτό τό καλοκαίρι.

— Ναι, Γεώργιο μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος· κι' αὐτό εἶναι ἴσα ἴσα τό μόνο πού μέ παρηγορεῖ. Θάμουν κι' ἀχάριστος στό Θεό ἄν παραπονιόμουν, ἀφοῦ βρήκα ἐδῶ ἕνα φίλο σάν καί σένα.

— Μά ξεχνᾷς τόν Δουμποδόνο καί τόν Σαϊζάνη;

— Ἐχεις δίκιο. Πόσες ὑποχρεώσεις ἔχω καί στούς τρεῖς σας!

— Καλά, καλά. Ἀκουσε τώρα τί θά γίνη. Θά γράψης στή μητέρα σου πῶς ἔκαμες ὅ,τι σοῦ παρήγγειλε καί ὅς τῆς διαδιδάσῃς τὰ σεβάσματά μου καί τίς εὐχαριστίες μου. Ἐπειτα, θά μελετήσῃς πολὺ αὐτόν τόν καιρό γιά νά πάρῃς κανένα βραβεῖο. Αὐτό θά χαροποιήσῃ καί θά παρηγορήσῃ τοὺς γονεῖς σου γιά τὴν στέργησή σου. Καί ἔπειτα... θάρρῃς στού Θεοῦ μου. Ἐχω καλέσει καί τόν Σαϊζάνη καί τόν Δουμποδόνο. Φαντάσου λοιπὸν τί ὠραία πού θά περάσουμε κι' εἰς τέσσερις!

Ὁ Μάριος παρηγορήθηκε. Καί μέ μεγάλο ζῆλο ξανάρχισε τὴ μελέτη του γιά τίς ἐξετάσεις, ὅπως δὲ ἔκαναν κι' ὅλοι οἱ συμμαθητές του. Στό Λύκειο οὔτε πολλὰ παιγνίδια γίνονταν πιά, οὔτε πολλὲς κουβέντες. Τὰ παιδιά δὲν ἔχαναν τὸν καιρό τους. Μελετοῦσαν μέρα-νύχτα.

Ἔτσι πέρασαν εἰς δύο τελευταῖοι μῆνες κι' ἦρθαν οἱ θερινὲς ἐξετάσεις. Κι' ἀφοῦ ἐγιναν, γραπτὲς καί προφορικὲς—γιατί ἐκεῖνο τὸν καιρό τὰ παιδιά δὲν τὰ ἔγραφαν ἀν μόνον, τὰ ἔλεγαν κιόλα, καί μάλιστα μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐπίσημα πρόσωπα—ἦλθε κι' ἡ ἡμέρα τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων. Πολλὰ ὀνόματα ψυρίζονταν ἀπὸ πρῖν, ὅπως συμβαίνει συνήθως. Ὁ δεῖνα, ἔλεγαν, θά πάρῃ τό βραβεῖο τῆς Φιλολογίας, ὁ τάδε τῆς Ἱστορίας, καί καθεξῆς. Ἀλλά αὐτὰ ἦταν ἀπλὲς φήμες, κανένας δὲν ἦταν βέβαιος γιά τίποτα—οὔτε γιά τὸν ἑαυτό του, οὔτε γιά τοὺς ἄλλους—κι' ὅλοι περίμεναν τὰ αποτελέσματα μέ ἀγωνία.

Ἐγινε λοιπὸν ἡ συνειθισμένη τελετὴ. Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Λυκείου, στολισμένη με σιμαίτες καί με δάφνες, μαζεύθηκαν οἱ ἐπίσημοι, οἱ παρόντες γονεῖς ἢ κηδεμόνες κι' οἱ μαθητές. Ὁ κ. διευθυντὴς «ἐξεφώνισε» ἕνα ὠραῖο λόγο—ὁ λόγος τὸ λέει, γιατί ὁ καίμενος δὲν «ξεφώνισε»

καθόλου, παρὰ τὰ ἔλεγε σεμνὰ καί ἀπλά, δυνατὰ μόνον γιά νάκούγεται—καί στό τέλος ἀνακοίνωσε τὰ ὀνόματα τῶν βραβευμένων.

Ἄ, τί χαρὰ πού ἐνοιωσε ὁ Μάριος δὲν ἄκουσε τὸνομα τοῦ Μοντανῆ! Ἐχειροκρότησε μ' ὅλη τὴν καρδιά του.

Μά κι' ὁ Σαϊζάνης πήρε δύο τρία βραβεῖα.

Ἄμ ὁ Μάριος· Ἐ, κι' αὐτὸς εἶχε τὴν εὐτυχία νάκούσῃ τὸνομά του· πήρε τό πρῶτο βραβεῖο τῆς Γεωγραφίας καί τὸ δεύτερο τῆς Ἱστορίας. Τέλος κι' ὁ κλῆδς Δουμποδόνος δὲν ἔμεινε παραπονεμένος· πήρε τό δεύτερο βραβεῖο στὰ Ἑλληνικά, στό δυσκολώτερο ἴσως μᾶθημα γιά Γάλλους μαθητές, ὥστε καί τὸ δεύτερο βραβεῖο νά ἰσοδυναμῇ σχεδὸν μ' ἕνα πρῶτο στὰ Γαλλικά ἢ στή Φυσική.

Ποτὲ ἄλλη φορά, ἀφότου μπῆκε στό Λύκειο, ὁ Δουμποδόνος δὲν εἶχε πάρει βραβεῖο. Ἐγινε κατακόκκινος ἀπ' τὴ χαρὰ του καί, ρωμαλέος καθὼς ἦταν, λίγο ἔειπε νά σπάσῃ τὸ χέρι τοῦ Μαρίου, δταν τοῦ τὸ ἔδωσε γιά νά τὸν συγχαρῇ· τόσο δυνατὰ καί νευρικά.

— Ἄ! ἄ! ἔκανε ἀπ' τὸν πόνο ὁ Μάριος· μὰ γελοῦσε κιόλας βλέποντας τὸ γελαστὸ κι' ὀλόχαρο πρόσωπο τοῦ φίλου του.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ τελετὴ, οἱ βραβευμένοι φίλησαν τὸ χέρι τοῦ Λυκειάρχῃ κι' ἔπειτα πλησίασαν τοὺς γονεῖς τους καί τοὺς κηδεμόνες. Μὲ μεγάλη περηφάνεια ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Δουμποδόνου φίλησαν τὸ γιό τους πού ἀναδείχθηκε τόσο σπουδαῖος ἐλληνιστής! Τὴν ἴδια περηφάνεια ἔδειξαν ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Σαϊζάνη γιά τὰ πολλὰ βραβεῖα τοῦ Παυλάκη τους. Μὰ δὲν πῆγε πίσω κι' ὁ θεὸς τοῦ Μοντανῆ πού εἶχ' ἐρθεῖ ξεπίτηδες ἀπὸ τὴν ἐπαρχία γιά νά παρευρεθῇ στὶς ἐξετάσεις τοῦ ἀνιψιοῦ του.

Μόνον ὁ καίμενος ὁ Μάριος δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν εὐτυχία. Οἱ γονεῖς του ἦταν πολὺ μακριά. Κι' δταν ἔδλεπε τὴ χαρὰ τῶν ἄλλων γονέων καί συγγενῶν, πού ἦταν παρόντες καί καμάρωναν τὰ παιδιά τους, αἰσθανόταν τὴν ἐρημιά του περισσότερο κι' αἰμάτωνε ἡ καρδιά του.

Ἀλλά ὅχι! Εἶχε κι' ὁ Μάριος ἐκεῖ κάποιον! Ἀξαφνὰ ἐνοιωσε ἕνα χέρι πού ἄγγιζε τὸ δικό του κι' ἄκουσε τὴ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Μοντανῆ πού τοῦ ἔλεγε:

— Ἐλα λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Καπάνη, ὁ θεὸς μου σὲ περιμένει νά σὲ συγχαρῇ.

Πρόθυμα ἀκολούθησε τὸν φίλο του.

Καί σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ στοὺς γονεῖς τοῦ Σαϊζάνη καί τοῦ Δουμποδόνου, καθὼς καί στό θεὸ τοῦ Μοντανῆ, πού ἔλοι τὸν συγχαίρειν με τὰ θερμότερα λόγια. Ὁ θεὸς μάλιστα τοῦ Μοντανῆ τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ἐφίλησε καί τοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. ι. α. καί γρ. z

ΑΝΟΙΞΗ

Χάνεσαι, μάτια μου, ἀπ' τὴ ζέστη. Κ' ἡ μάννα χάνεται—γιά ἰδὲς τη! Τί νά σοῦ κάνω νά σὲ γιάνη! Μὲ τέτοιαν κᾶψα πού σὲ πᾶνει;

Μὰ ἡ ἀνοιξὴ πολὺ δὲ θέλει... Φτωχό μου ἀγόρι, μὴ σὲ μέλλει! Ἀπὸ τῆς ἀνοιξῆς τὰ μέρη! Ἐφύσησε τὸ πρῶτο ἀγέρι...

Νά, σάν πατέρας σου, ἔχει γείρει Ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ παραθύρι! Ἀχ, ἀνασαίνεις τὴν ὕψαι! Τὸ πλούσιο φῶς, τὴν εὐλογία;

— Κοίτα, μαννούλα! Στό κρεβάτι Ὁ γιός σου πού ἀνοίξε τὸ μάτι! Δές! Μὲ τὸν ἥλιο πᾶει νά παῖξῃ Πού τὰ χερὰκια του ἔχει φέξει.

Θάμνα γλυκὴ! Ἡ ἀπελπισμένη Μαννούλα πάνω του πηγαίνει, Γελάει καί κλαίει, καί στό λαιμό του Φιλεῖ γλυκὰ τὸ φυλαχτό του.

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΛΓΡΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Ἀχ, τί κακιὰ, καλέ, ποῦν' ἡ μαμμά μου, Καί πόσο ἔχω μέσα μου καϊμό. Σὲ σὰς θά κάνω τὰ παράπονά μου, Ἀφοῦ σ' αὐτὴν πού πρέπει δὲν τολμῶ...

Θυμᾶμαι, σάν με εἶχαν στή βιτρίνα, Πόσες μικροὺλες στέκονταν ἐκεῖ Καί μ' ἐβλεπαν γλυκὰ· ἡ Μαίρη, ἡ Νίνα, ἡ Φούλα, ἡ Μπεμπέκα, ἡ Κική,

Κι' ἐγὼ πάντα γλυκὰ τίς ἐκοιτοῦσα, Μ' ἀπ' ὅλες τους εἶχα διαλέξει μιὰ. Τὴ Νίνα! Αὐτὴ μονάχα ἀγαποῦσα, Αὐτὴ ἤθελα νά ἔχω γιά μαμμά.

Μὰ δταν με καμάρι τῆς τὸ εἶπα, — Ἐχω μιὰ σοῦστα ἐδῶ γιά νά μιλῶ— Μοῦδεῖς στὸν ἀγκῶνα τῆς μιὰ τρύπα, Κι' ἐγὼ εὐθὺς τὸ βλέμμα τῆς θολό...

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν τὴν ξαναεἶδα. Μὲ πῆραν, με τ' ὠραῖο μου κουτί, Καί μ' ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν δεσποινίδα, Πού δὲν ὑπάρχει ἄλλη πὺδ κουτί.

«Τί ὁμορφὴ κουκλίτσα! Πῶς μᾶρέσει!» Ἐλεγε μόλις μ' εἶχε πρωτοδεῖ. Στολίδια ἀκριβὰ μοῦ 'χε φορέσει Κι' ἤμουνα «τὸ χρυσὸ τῆς τὸ παιδί».

Μὰ τώρα, κάθε λίγο με μαλώνει, Φωνάζει καί τ' αὐτάκια μου τραβά, Ἀν δὴ στὰ πέδιλά μου λίγη σκόνη. Ἡ πῶς ἡ τραχηλιά μου πᾶει στραβά.

Ἀφῆστε καί τ' ὠραῖο τὸ φουστάνι, Πού μοῦραψε. Κοιτάτε τί φαρδύ! Δὲν ἔχει γούστο, ὅ,τι κι' ἂν ποῦ κανὴ. Ἀχ' εἶμαι τὸ πιὸ ἄτυχο παιδί.

Ναι, μὰ θαρρεῖτε πῶς ἀκούει λέξη, Ὅταν νά τῆς μιλήσω πολεμᾷ; Μπορεῖ νά φουρκιστῇ, νά μοῦ τίς βοῆξῃ, Μὰ δὲν τὴ λέω κι' ἐγὼ ποτὲ «μαμμά»...

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΙΓΛΩΣΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤΙΣ Διαλέξεις πού διοργανώνει ἡ Ἑταιρεία τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν, πάντα μ' ἐνδιαφέροντα θέματα καί πάντα με τὸν κατάλληλο ὁμιλητή, συμμετέχει φέτος καί ὁ καθηγητὴς κ. Μανώλης Τριανταφυλλίδης, ὁ σοφὸς φιλόλογος καί γλωσσολόγος. Ἐκαμε ὡς τώρα δύο κι' ἴσως θά κάμῃ καί τρίτη. Τὸ θέμα τους εἶναι: «Σταθμοὶ τῆς γλωσσικῆς μας ἱστορίας». Καί τῆς πρώτης: «Ὁ Ἀττικισμὸς στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ κι' ἡ ἀρχὴ τῆς Διγλωσσίας». Ὡστε ἀπὸ τότε τὸ ἐλληνικὸ ἔθνος εἶχε δύο γλώσσες· τόσο παλιά—εἴκοσι σχεδὸν αἰώνων—εἶναι αὐτὴ ἡ Διγλωσσία πού μᾶς μαστιῖζει καί σήμερα, ἡ μεγάλη πληγὴ; Βεβαίως! Ὁ κ. Τριανταφυλλίδης μᾶς ἔδειξε τὴν πρώτη αἰτία τῆς, τὴν ἀρχὴ τῆς, καί μᾶς ἐξιστόρησε τίς διαμάχες τῶν γραμματισμένων τῆς μακρινῆς ἐκείνης ἐποχῆς ἐνεκα... ἡ γλῶσσα.

Γιατί οἱ Ἕλληνες δὲν μιλοῦσαν πιά τὴν «ἄττικὴν» τοῦ χρυσοῦ αἰώνα. Μὲ τὸν καιρὸ μορφωνόταν μιὰ ἄλλη γλῶσσα, με ἄλλες λέξεις, με ἄλλους τύπους, μιὰ νέα γλῶσσα, ἡ νεοελληνική. Πολλοὶ ἤθελαν καί νά τὴ γράφουν. Κι' οἱ «σοφοὶ» τοὺς μάλλωναν πῶς χυδαῖζον. Τί θά πῇ «μαγειρεῖον»; τοὺς ἔλεγαν. «Ὅπτανεῖον» πρέπει νά γράφετε, ἔτσι τὸ ἔλεγαν οἱ Ἀττικοί. Τί θά πῇ «κοράσιον»; Τὸ ἄττικὸ ὑποκοριστικὸ τοῦ «κῶρη» εἶναι «κῶριον». Καί τέτοια ἕνα σωρὸ. Ὁ Φρόνιχος—ὅχι ὁ ἀρχαῖος δραματικὸς ποιητής, ἀλλὰ ἕνας «σοφιστής» τοῦ Β' μ. Χ. αἰώνα—ἔγραψε ὀλόκληρο βιβλίον ὅπου θυμίζει τὰ γνήσια ἄττικὰ κι' ἀραδιάζει τὰ κακὸς ἔγγραφα, τὰ πρόστυχα, τὰ χυδαῖα, πού οἱ συγγραφεῖς ἔπρεπε νάποφεύγουν.

Νά λοιπὸν ἡ ἀρχὴ κι' ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν ἀφήσει στὸν κόσμον ἀθάνατα ἔργα, πεζὰ καί ἔμμετρα—λυρικά, δραματικά, ἱστορικά, φιλοσοφικά καί καθεξῆς—οἱ ἀπόγονοὶ τους χρωστοῦσαν σῶνει καί καλὰ νά γράφουν τὴ γλῶσσα ἐκείνων, τὴν ἄττικὴ γλῶσσα, στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα! Μὰ εἰ γλῶσσες τῶν ἀνθρώπων με τὸν καιρὸ ἀλλάζον, ἐξελέσσονται, μορφώνονται, προσδεύουν. Ἀδιάφορο! Οἱ Ἕλληνες, ἐπειδὴ ἦταν Ἕλληνες, ἔπρεπε νά μένουν στὰ ἴδια. Δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νά μορφώσουν μιὰ νέα γλῶσσα, ὅπως ὅλοι οἱ λαοί. Ἐπρεπε νά

γράφουν καί νά μιλοῦν γιά πάντα τὴ γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντα, τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Ἰσοκράτη, τοῦ Δημοσθένη. Ἀλλοῖωτικά, τί ἀπόγονοι θάταν;

Κι' αὐτὴ ἡ ἀντίληψη—ἡ πρόληψη, ἡ πλάνη—διατηρεῖται ὡς σήμερα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς γραμματισμένους ξεχνοῦν πῶς κι' οἱ ἀρχαῖοι—αὐτοὶ οἱ ἀθάνατοι ποιητὲς καί πεζογράφοι—ἔγραφαν τὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς τους, τὴ γλῶσσα πού μιλοῦσαν, τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, καί πῶς ἂν οἱ νεώτεροι, οἱ ἀπόγονοὶ τους, θέλουν νά τοὺς μοιάσουν, ἔστω καί στὸ νυχάκι τους, πρέπει κι' αὐτοὶ νά κἀνουν τὸ ἴδιο. Φυσικά, πολλοὶ κατάλαβαν τὴ μεγάλη αὐτὴν ἀλήθεια, καί σ' ὅλες σχεδὸν τίς ἐλληνικὲς ἐποχές, ἀπὸ τὸ μεσαῖωνα ἰκόμα, παράλληλα με τοὺς ἀρχαῖστῆς, τοὺς ἀττικιστῆς.

ὑπῆρχαν καί δημοτικιστῆς. Ἀπὸ τὰ τέλη μάλιστα τοῦ περασμένου αἰώνα, οἱ δημοτικιστῆς αὐτοί, σ' ὅλα τὰ κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πλήθυναν, κι' ἐλάκερη ἡ νεοελληνικὴ λογοτεχνία γίνεται τώρα στὴ ζωντανὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Ὅλοι οἱ λογοτέχνες γράφουν ὅπως μιλοῦν. Ἀλλὰ δυστυχῶς μένουν ἀκόμα οἱ «ἐπιστήμονες» αὐτοί—ἐκτός ἀπὸ λίγες ἐξαίρεσεις—ἐπιμένουν στὴν παλιά ἀντίληψη, τὴν πρόληψη καί τὴν πλάνη, κι' ἐξακολουθοῦν νά γράφουν σὲ μιὰ γλῶσσα ἀρχαῖκή, τεχνητή, νεκρὰ ἀστημένη ἀπὸ τὰ βιβλία, μιὰ γλῶσσα πού οὔτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν τὴ μιλοῦν—τὴ λεγόμενη καθαρεύουσα. Κι' ἡ Διγλωσσία, ἡ μεγάλη πληγὴ, ἐξακολουθεῖ, καί ποὺς ἔξει ὡς πότε θά ἐξακολουθήσῃ...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

ΙΗ'.

— Καλέ, μὴν εἶναι παπάκι; ἔκαμε ἡ Ἀσπροούλα.

— Οὔτε! ἀποκρίθηκε ἡ χήνα. Ἡ πάπια εἶναι πρώτη μου ξαδέσφη καί ξέρω ἐγὼ τὰ χαρακτηριστικά της. Δὲν μοιάζει.

— Τί διάβολος εἶναι λοιπὸν τὸ παλιόπουλο;

— Περίμενε. Ὁ καιρὸς θά τὸ δείξῃ.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε, καί τὸ παρᾶξενον κλωσσοπούλι μεγάλωνε. Κι' ὅσο μεγάλωνε, τόσο φαινόταν πῶς δὲν ἦταν κοτόπουλο.

Ἡ φωνὴ του προπάντων, δυνατὴ κι' ἀλλόκοτη, ἐτρόμαζε τὴν Ἀσπροούλα. Τῆς φαινόταν πῶς ἔμοιαζε με μιὰ φωνὴ γνωστὴ της, μὰ ποῖα ἀκριβῶς, δὲν μπορούσε νά θυμηθῇ...

Ἀξαφνὰ, μιὰ νερά, ἐκεῖ πού τοιγύτοις με τὰ πουλάκια τῆς στὸ χτήμα, ἄκουσε τὸν Πασά, τὸν γάλο, νά κἀνῃ «γλού, γλού, γλού», κι' ἀνατρίχασε: Νά, ἡ φωνὴ πού δὲν μπορούσε νά θυμηθῇ! Ἐτοί, ἀπαράλλαχτα, φώναζε καί τὸ παρᾶξενον πουλὶ τῆς. Ἦταν λοιπὸν γαλοπούλακι!

— Μπαρὸ σας, κύριε! εἶπε με θυμὸ πλησιάζοντας τὸν Πασά. Τοῦ λόγου σας βάλατε στὴ φουλά μου κουφά, ἀπὸ δικό σας καί βγήκε αὐτὸ τὸ ξένο πουλὶ, πού τόσο με βασανίζει;

Ὁ Πασὰς εἶδε τὸ πουλὶ, τὸ ἀναγνώρισε κι' ἀποκρίθηκε φουσκωμένος:

— Τί λές ἐκεῖ, κυρά μου; Γιά γάλισσα με παίρνεις; Ἐγὼ εἶμαι γάλος, δὲν κάνω αὐγά. Ὁ ἀφέντης σου θά σοῦβαλε κι' ἐν' αὐτὸ ἀπὸ γάλισσα γιά νά τὸ κλωσσοῦν... Ἀλήθεια, εὖ δὲν ἔσσεις νά μεγαλώσῃς ἕνα γαλόπουλο. Καί γιά νά μὴ σὲ βασανίσῃ, δός το σὲ μένα. Ἐ, μικρό! γλού, γλού, γλού! Ἐλα μαζί μου!

Ὁ Πασὰς πισοπλάτησε. Καί τὸ μικρὸ γαλοπούλακι τὸν ἀκολούθησε με χαρά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΟΥ 21

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —
 'Αθάντο νερό! 'Αθάντο παντού,
 όχι, μοναχά στο παραμύθι!

Σηκώνεται ή γιαγιά κι' ανάβει τόν
 τρίγλωσσο τόν λύχνο. Καλέ ή άξα-
 δέρφη τού Κίτσου, ή Μοσκούλα, γε-
 λαστή, χαρούμενη, καμαρωτή—και
 στα χέρια της, ή πλώσκα με τόν νερό.
 Πώς ήταν τούτο;—Τώρα, θά τούς
 τή πη, σιγά-σιγά. Μόνο νά πιή πρῶ-
 τα ή άρρωστος, νά ξεδιψάση. Κάθε-
 ται στο προσκέφαλό του, τού άναση-
 κώνει τή ράχη με τὸνα χέρι, κι' άφου
 άνακαθήσῃ στα καλά του τόν παιδί
 και ρίξη πίσω τὰ σκούρα με τὰ μαλ-
 λιά τού φέρνει τήν πλώσκα στο στόμα.

— Πιές, μωρέ Κίτσο! πιές, όσο
 θέλεις. Κοίτα μονάχα μὴν τόν χύσης.

Και πίνει, πίνει ή λαζωμένος, και
 κελαϊδάει τόν γλυκόν νερό στα χείλια
 τής πλώσκα και στα δικά του. 'Ε-
 πειτα σταματάει, τήν άποτραβά άπ'
 τόν στόμα του, άναστενάζει δυο-τρεις
 φορές άπανωτά, σά νά τού κόπηκε ή
 πνοή, κι' έπειτα πάλι τήν ματαφέρ-
 νει στο στόμα και ξαναπίνει. Ουρά-
 νιο χάρισμα!

— 'Αχ! τή δροσιά του νάχης!
 Κοιτούν οι δυο γυναίκες τόν παιδί
 πού πίνει. Τό κοιτούν, χωρίς νά τόν
 ζηλεύουν... Και δέ ζηλεύουν μήτε

κι' άφου άποπιή και σφουγγίζει
 τόν χέλι του με άνάστροφο τής
 φουσανέλλας του τόν μανίκι, και
 νοιώθουν τώρα πώς ή πλώσκα
 εἶν' άλαφρειά στο χέρι... γιατί
 άδειασε ως τὰ μισά.

— Και πώς τόκαμες, νάδρης
 εἰς νερό; ρωτάει ή γιαγιά κι'
 άπορεί. Για πές μου!

Γρήγορα γρήγορα, τόν κορίτσι
 —για νά ξετελεύτη, γιατί ντρέ-
 πεται—διηγείται πώς τή κατά-
 φερε... 'Από τή βρύση τού βου-
 νού, τού Προφήτ' 'Ηλία τόν
 κουβαλεί. Τό ξέρει πώς τόν φυ-
 λάει ή έχτρος. Μά άνέβηκε σιγά-
 σιγά άπ' τόν πίσω μέρος τού βου-
 νού, (σκιαχτά, σιγά... σάν τόν
 χαμπούλι, σάν τόν φίδι πού σέρ-
 νεται στις πέτρες), κι' όταν έ-
 φτασε, άφαντη πάντα κοντά στέν
 Τούρκο πού φύλαγε τή βρύση,
 έβανε τήν πλώσκα στο στόμα
 και χούγιαξε, και κατακύλησε
 με τὰ ποδάκια της λιθάρια, κι'
 έκανε κακό, σά νάταν δέκα νο-
 ματαίοι μαζί κι' άνέβαιναν. Κι'
 ό σκοπός, τόβαλε στα πόδια
 κατά τήν άλλη μεριά, κατά τή
 ρεμματιά... Βρρρ, ροβόλησε τόν
 κνήφορο, κι' άπό δώ πάν κι' άλ-

λοι... Πήγε νά δώση είδηση στους συν-
 τρώφους του.—Τότες, έσκυψε ή κοπέλ-
 λας ή δροσπηγή, πού έτρεχε κεί κον-
 τή, στήν άκρη σέ χαλασμένο μοναστή-
 ρι, έβαλε τήν πλώσκα στής πηγής τόν
 στόμα και τήν κράτησε, νά γεμί-
 ση, ως τόν λαμό. 'Η ώρα της φάνη-
 κε αλυνιότητα. 'Ο βορριάς της πάγω-
 νε τὰ δάχτυλα, καθώς ήταν άφύλακτη
 εκεί πάνω, τής άνάδευε τὰ μαλλιά
 και τόν σάλι τόν φτωχόν και τάσιμι, τὰ
 μπέρδευε μαζί... και τόν νεράκι τόν
 φιλάργυρο, τόν μίζερο, τόν λιγοστό, έ-
 τρεχε κόμπο-κόμπο, πότε σάν μιάν
 μικρή κλωστή, πότε στράγγιζε,
 σταματούσε δλότελα—και πάλι. Μά
 δέν τόν κούνησε άπό κεί ως δτου γέ-
 μισε. 'Υστερα, έκαμε τόν σταυρό της,
 και κίνησε, ψαχτά, σεραπετά—κι' ήρ-
 θε πάλι κάτω. Πιό γρήγορα τώρα
 —γιατί, αν ή πλώσκα ήταν πιό βα-
 ρειά, ή καρδιά όμως ήταν άλαφρειά
 και στα πόδια είχαν φτερά φυτρώσει...

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF
 και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από τόν προηγούμενο —

'Οστόσο οι δυο φίλοι δέν ξεκαλ-
 λούσαν τὰ μάτια τους άπό τήν ύψη
 τού δορυφόρου τής Γης. Πολλές φο-
 ρές τούς είχε παρουσιάσει άπό τή
 Γη πού βρίσκονταν νά παρατηρήσουν

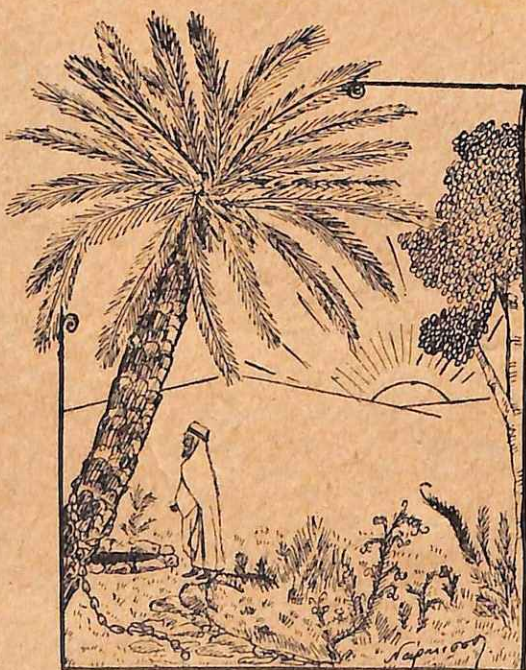
Κι' ό ξάδερφος είχε τώρα νερό νά πιή.
 — Δέν πετιέσαι, νά ζήσης, νά πής
 και τού παππά νάρθη; λείει ή για-
 γιά. Νά πιώσμε καμμιάν στάλα ψω-
 μί, δλοι μαζί, δώ-χάμω;
 Δείπνο με νεράκι, άπόψε!

Τό παραμύθι ξεχάστηκε.
 'Ο μικρός 'δρωσε. Ξαλάφρωσε, ύ-
 στερ' άπ' τόν νερό, κι' ή κάψα σά νά τού-
 πεσε. 'Η κυρούλα παραμέρισε τόν πι-
 νάκι με τόν ξεύδι και με τόν κομμάτι
 τόν πανί: τάβανε στο παραθυριού τήν
 κάμαρα—άχρειάστα νάναι.

— Δόξα νάχη ό Θεός, παιδί μου!
 Σέ λίγο, όλοι καθησμένοι γύρω άπ'
 τόν τραπέζι, έκοψαν τόν ψωμί και μοι-
 ράστηκαν τόν δείπνο τόν φτωχικό!
 Και τή νύχτα κείνη, πήσαν νόημα
 αλλοιώτικο, τὰ λόγια τού παππά πού
 μουμούριζε ευχή: «Κύριε ευλόγησον
 τήν βρώσιν και τήν πόσιν των δού-
 λων σου...»

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Αυτός ό Βεδουίνος, φτάνοντας στο δάσος, έχασε
 τήν καμήλα του. Τή βλέπετε πουθενά;
 'Εργο τού Ναρκίσσου

και νά μελετήσουν τήν επιφάνειά του'
 μά ποτέ δέν τόν είχαν ιδεί τόσο κα-
 θαρά και τόσο ευδιάκριτα. 'Οσο νά-
 ναι ή άτμόσφαιρα τής Γης σκεπάσει
 μ' ένα έλαφρό πέπλο τούς μακρινούς
 κόσμους πού θέλουμε νά φέρουμε
 μπροστά στο τηλεσκόπιό μας,
 εἰς δμως τίποτε, ούτε ή πιό έ-
 λαφριά όμίχλη δέν έρχόταν νά
 μπή άνάμεσά τους και άνάμεσά
 στα θαυμάσια θεάματα πού άν-
 τίκριζαν τὰ μάτια τους.

Τήν ώρα αυτή, και στή θέση
 πού βρίσκονταν δέν έβλεπαν
 παρά κάτι λιγώτερο άπό τόν μι-
 σοφέγγαρο, μά αυτή ή φάσις
 τής Σελήνης είναι ή πιό ευνοι-
 κή για τις παρατηρήσεις, γιατί
 τόν φῶς είναι λιγώτερο ζωνηρό
 και έκτυπωτικό άπό δ, τι έμα
 είναι πανσέληνος. 'Αλλωστε ή
 βολίδα έκανε τώρα τή βόλτα
 τής Σελήνης και ή κίνησή της
 αυτή συνδυασμένη με τήν κίνη-
 ση τού δορυφόρου μας έκανε
 τούς τολμηρούς άστροναύτες
 νά βλέπουν κάθε στιγμή τόν Φεγ-
 γάρι και άπό μιάν καινούργια
 άποψη.

Οί βουνοσειρές έρριχναν πίσω
 τους τόν μακρύ τους ήσκιό. 'Α-
 νάμεσά σ' αυτές διακρίνονταν οι
 διάφοροι κρατήρες πού τόν πλῆ-
 θος τους και ή ποικιλία τους
 ήταν άνυπολόγιστοι. 'Αλλοι εί-
 χαν διάμετρο μοναχά 10-15 χι-
 λιόμετρα, άλλων πάλι ή διάμε-

τρός τους έφθανε τὰ 100 και τὰ 200
 χιλιόμετρα. Οί περισσότεροι άπό τούς
 κρατήρες είχαν μες στή μέση ένα μι-
 κρό, όλοστρόγγυλο και μυτερό βου-
 ναλάκι.

Οί κρατήρες αυτοί σκέπαζαν σχε-
 δόν όλόκληρο τόν τμήμα τής Σελήνης
 πού μπορούσαν νά ιδούν οι δύο φί-
 λοι, πού και πού όμως μακρυά και
 βαθύτατα βάραθρα αυλάκωναν τόν έ-
 σαφος. 'Υστερα, σάν νά ήθελαν νά
 διακόψουν τή μονοτονία τού τοπίου,
 φανερώνονταν άπέραντες έκτάσεις,
 παλιές θάλασσες ίσως ή ωκεανοί. Τώ-
 ρα είναι δλότελα άδειοι άπό νερό
 και φαίνονται σάν μεγάλες πεδιάδες,
 έντελως επίπεδες, με έλάχιστες χα-
 ράδρες, πού και πού ή μερικά άσή-
 μαντα ύψώματα. Στις άκτές τους,
 πολλοί κρατήρες, μισοφωγμένοι άπό
 τήν προκατακλυσμαία έκρηξη πού
 έσχισε τὰ σπλάχνα τους, στέκουν σάν
 και ήσαν οι μόνοι μάρτυρες των πα-
 λιών μεγαλειών των ωκεανών τής
 Σελήνης.

'Οσο περνούσαν τὰ λεπτά τόσο
 πιό φωτεινή και πιό καθαρή γινόταν
 ή Σελήνη, άποκαλύπτοντας λίγο-λίγο
 όλα τὰ μυστικά της στους άστρο-
 ναύτες.

'Εξαφνα ό 'Ανδρέας βάζει μιάν
 φωνή και με τόν τηλεφώνο δείχνει τή
 συγκίνησή του και στέν 'Ερρίκο:

— 'Η Γη, ή Γη χάνεται!

Κι' αλήθεια, ή βολίδα είχε κάνει
 σχεδόν τόν μισό γύρο τής Σελήνης
 και άπ' εκεί πού βρισκόταν τώρα ή
 Γη διακρινόταν άκόμη, μά όχι όλ-
 κληρη. Πίσω άπό τόν σεληνιακό δί-
 σκο είχαν εξαφανισθεί πάνω άπό τὰ
 τρία τέταρτά της και όσο πήγαινε
 τόσο χανόταν περισσότερο.

— 'Η Γη μας, ψιθύρισε άθελά του
 ό 'Ανδρέας. Θά τήν ξαναϊδούμε άραγε
 ποτέ; Θά ξαναϊδούμε τήν 'Αντουα-
 νέττα;

'Ηθελε νά μιλήσῃ στέν 'Ερρίκο,
 μά εκείνος δέν τόν άκουγε, έβλεπε
 μόνο μ' άπληστα μάτια. Στο τέλος
 τού είπε:

— Βλέπεις, 'Ανδρέα, δ, τι δέν έχει
 ιδεί κανένα άνθρωπino πλάσμα ως τὰ
 σήμερα, τ' άντικρύζουμε έμεις. Τὰ
 τοπεία αυτά πού άπλώνονται μπρο-
 στά στα μάτια μας είναι δλότελα ά-
 γνωστα στους άστρονόμους τής Γης.
 Πόσες θεωρίες δέν δημιουργήθηκαν
 επάνω στο μυστήριο πού κρύβει τόν
 άθέατο άπό τή Γη τμήμα τής Σελή-
 νης. 'Αλλοι είπαν πώς είναι μακρυ-
 λό σάν άπίδι. 'Αλλοι είπαν πώς όλη
 ή ζωή τής Σελήνης έχει συγκεντρω-
 θεί στο τμήμα αυτό, όπου και άτμό-
 σφαιρα θά υπάρχῃ και νερό, και φυ-
 σικά και ζωά και φυτά και ίσως-ίσως

άνθρώπινα όντα. 'Απ' όλα αυτά τί-
 ποτε δέν βγήκε σωστό, ούτε σχετι-
 κώς καν. Με τόν ταξίδι μας αυτό δια-
 ψεύδουμε όριστικά ένα πλήθος άνόη-
 τες θεωρίες, γιατί βλέπουμε πώς ή
 άγνωστος αυτός κόσμος πού άπλώνε-
 ται μπροστά μας, αν δέν είναι ίδιος
 κι' άπαράλλαχτος, πάντως έχει τὰ
 ίδια χαρακτηριστικά γνωρίσματα με
 τόν τμήμα τής Σελήνης πού φαίνεται
 άπό τή Γη.

— Γιατί δέν επιχειρούμε νά κατε-
 δοῦμε στή Σελήνη; πρότεινε ό 'Αν-
 δρέας. Μπορεί νά άνακαλύψουμε φυ-
 τὰ, ζωά, κάποια έκδήλωση ζωής τέ-
 λος πάντων.

— 'Οχι, θά ήταν μεγάλη τρέλλα
 αυτό άπό μέρους μας για τόν άπλού-
 στατο λόγο ότι δέν έχουμε άρκετή
 καύσιμη ύλη για νά επιχειρήσουμε
 ένα τέτοιο πείραμα, έκτός αν δέν

— Κρίμα, είπε ό 'Ανδρέας.

Οί δύο φίλοι έμειναν δυο ώρες έ-
 πάνω-κάτω έξω άπό τή βολίδα όπου
 είχε μείνει μονάχος του ό καυμένος
 ό Βαρνάδας με τήν ψυχή του σφιγ-
 μένη άπό άγωνία και με τόν άδιά-
 κοπο φόβο πώς έφτασε ή τελευταία
 του στιγμή.

'Εξαφνα, ή φωνή του άντήχησε
 κλαψιάρικη στα άκουστικά των δύο
 φίλων.

— Στενοχωριέμαι... έλεγε... και
 χμ!... φοβάμαι λιγούλακι. Δέν...
 δέν σάς φαίνεται πώς είναι ώρα νά
 γυρίσετε πίσω;

Τότε ό 'Ανδρέας και ό 'Ερρίκος
 έγύρισαν πίσω στή βολίδα, έκλεισαν
 καλά τις πόρτες κι' άνοιξαν τόν γκάζι.

Με νέα φόρα ή βολίδα ξανάρχισε
 τόν ήλιγγιώδη δρόμο της προς τόν
 πλανήτη.

'Η 'Αντουανέττα ζούσε σέ μιάν άδιάκοπη άγωνία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Πρός τόν 'Αρη

Κατά τις δυο επόμενες ήμέρες—αν
 και είναι κάπως δύσκολο νά μιλάμε
 για ήμέρες μέσα στο άπειρον όπου ό
 ήλιος ούτε ανατέλλει, ούτε δύει—ας
 πούμε λοιπόν καλύτερα κατά τις σα-
 ράντα ώρες πού επακολούθησαν τόν
 πέρασμα τής βολίδας κοντά στο Φεγ-
 γάρι, ή ζωή μέσα στή βολίδα πέρασε
 άρκετά ήρεμη.

Ο 'Ανδρέας και ό 'Ερρίκος έκα-
 ναν με τή σειρά τους βάρδια μπροστά
 στέν πίνακα και έβλεπαν πώς ή πο-
 ρεία, εξακολουθούσε νά είναι κανο-
 νική.

'Ολες τις άλλες ώρες, όταν δέν
 είχε βάρδια και όταν δέν πλάνιαζε
 για νά κοιμηθῇ, ό 'Ερρίκος δέν ξε-
 κολλούσε άπό τόν παρατηρητήριό
 του.

('Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΛΣΗ

*Οποτε ή σκέψη μου νά πάρη
Καινούργια ζωή θέλησε, άποσταμένη,
Φτερούγισε λαχταρισμένη
Σ' ένα μου λουλουδένιο θυμητάρι.

*Εκεί τό καθένα λιθάρι,
Θυμίζει μιά ιστορία περασμένη,
Τό κάθε δέντρο εκεί προσμένει
Τού κάκου στοργικό περιβολάρι.

*Αγριόκηπος, μά ώστόσο κλείνει
Μέσα στά φωχολούδια, τά μύρα,
Αθώες χαρές που άρπαξε ή μοίρα

Μέ τη ζηλιάρα λημοσύνη.
Πετάει κεί μέσα ή σκέψη νά χορτάση
Αγνή χαρά σ' άνθων γιορτάσι.

✽✽

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Πόσοι και πόσοι ποιηταί, συγγρά-
φει, καλλιτέχναι κάθε είδους ασχολή-
θηκαν μ' αυτό τό θέμα!

Και τώρα ήρθε κι' ή σειρά μου.

Μαννούλα, τί γλυκειά λέξη και πόσο
μου είναι αγαπητή! Είναι ή πρώτη λέξη
που κατώρθωσα νάρθώσω για πρώτη
φορά όταν ήμουν μικρή.

*Η πρώτη σκέψη μου στη Μάννα ή
πρώτη λέξη μου γι' Αυτή. Καλή μου
Μαννούλα, πόσο σ' αγαπώ! Όπου κι'
άν βρεθώ ή γλυκειά σου εικόνα βρί-
σκεται ολοζώντανη μπροστά μου. *Η
όμορφη και λυγρή σάν φιλόγα κορμο-
στασία σου ύψώνεται ή βιβλική.

Τά όνειροπόλα, με κείνο τ' άπροσ-
διόριστο χρώμα και τις χρυσές άχτίδες
παύ πετούν, μάτια σου, με παρακολου-
θούν παντού και με οδηγούν, με θεο-
μαίνουν, μου δίνουν θάρρος, με παρη-
γορούν.

Και τό χαμόγελό σου πόσο είναι γλυ-
κό κι' όμορφο. Χύνει ούράνια γλυκύτη-
τα και άπειρη καλωσύνη, στα λεπτά
χαρακτηριστικά του προσώπου σου, και
μ' ένθουσιάζει, μ' άρέσει τόσο, νά τό
θαυμάζω, κάθε βράδυ σάν γέροντες
το κεφάλι σου στο κρεβάτι μου νά με φι-
λήσει και νά μου πηξ καληνύκτα.

Πώς διακρίνεται άμέσως στο στίτι
μου πώς υπάρχει μία Μητέρα και μά-
λιστα άπ' τις καλύτερες! Παντού βα-
σιλεύει μιά ιδιαίτερη τάξη, όλα είναι
τοποθετημένα με μία άπλότητα και άρ-
μονία εξαιρετική. *Έχει κάνει τό σπι-
τάκι μας μιά μικρή φωλιά άπ' την όποία
καθεμέρα με λύπη φεύγω.

*Η Μαννούλα μου μου φαίνεται πώς
είναι όπως τό ψωμί που δεν μπορεί νά
στερηθώ. Είναι όπως ο καθαρός αέρας
που μάς κάνει ν' αναπνέωμε. *Η καρδιά
της και ή ζωή της άνήκει σέ μάς.

Δέν σκέπτεται καθόλου τόν εαυτό
της κι' έτσι σκέπτεται όλο για μάς. *Η
καλωσύνη της είναι ένα καταφύγιο πάν-

τοτε άνοιχτό στον πόνο μου, που με
ήσυχάζει και με γιατρεύει. Είναι ο άγ-
γελος και ή ψυχή του σπιτιού μας. Μοι-
ράζεται τούς πόνους μας και τις χαρές
μας. *Όταν για λίγο λείψει τότε κα-
ταλαβαίνω πόσο άξίζει. Τελειώνοντας
μουρόχονται στο νού μου αϊ στίχοι του
Μαρκορά :

*Μάννα, δέν βρίσκειται λέξη καμμία
νάχει στον ήχο της, τόση άρμονία. . . *

*Εσμεράλδα [B]

✽✽

ΑΝΟΙΞΗ

*Ανοίξη γλυκειά ήρθες πάλι
Και πλημμύρισε χαρά
Κάθε βράχο κι' άκρογιάλι
Κάθε δένδρου τά κλαδιά.

Τά πουλάκια ξενοιασμένα
Και χαρούμενα πετούν
Τιτιβίζουν, φτερουγίζουν
Και τόν ήλιο χαιρετούν.

Τά λουλούδια και τά δένδρα
Στολισμένα περιμένουν
Τήν τρελλή πεταλούδιτσα
Που θάρρη νά τά φιλήση
Κι' ένα άγνό τραγούδι στέλλουν
στο Θεό τους και στη φύση.

*Αύρα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

*Η Μαμά: Ποιός είπε σήμερα καλύ-
τερα Γεωγραφία, Τάξη;

Τάκης: Έγώ, Μαμά.

Μαμά: Πώς αυτό;

Τάκης: Όλοι είπαν ότι ή Γή έχει
δύο Όσημερινοίς και ο δάσκαλος δέν
ευχαριστήθηκε τότε έγώ του είπα τρεις.

Μαύρο Διαμάντι

✽✽

Σοφία: Έλα, Βέτα, νά πάρης τόν
Ντόκ σου.

Βέτα: Δέν τόν λένε Ντόξου, τόν λέ-
νε Ντόκ.

(Γεγονός) Δοξασμένο Άκρωτήρι

=====

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 275 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προαβέντος την 7 Σεπτεμβρίου 1935 προς εύρε-
σιν των λύσεων των εις τα φύλλα της Διαπλά-
σεως Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, και Νοεμβρίου
1935 δημοσιευθεισών 175 Πνευματικών Άσκήσεων.

(Οι ακολουθούντες έκαστον όνομα τρεις
άριθμοι σημαίνουν: ο πρώτος τάς εύρεθεί-
σας όρθας λύσεις, ο δεύτερος τά Εύσημα
Λύσεων και ο τρίτος τά Εύσημα Έπιμο-
νής, συμφώνως με τόν Όδηγόν του Συνδρο-
μήτου, Κεφ. Α', § 25.

Οι Ίσότημοι όλων των τάξεων έχουν
τό δικαίωμα, οι μόν του Α' Βραβείου νά
δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή
δρ. 40 διά τά έξοδα του κλισιό, και νάγορά-
σουν, έντός τριμήνου τό πολύ από σήμερα,

(διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα
τουτο,) ένα οιονδήποτε θέλουν τόμον «Δια-
πλάσεως» των ετών 1894 — 1935 (Β' Πε-
ρίοδος) με έκπτώσιν δέκα πέντε (15) δραχ-
μών. Οι του Β' Βραβείου ν' άγοράσουν ο-
μοιον Τόμον με έκπτώσιν δέκα (10) δρ. και
οι του Γ' με έκπτώσιν πέντε (5) δρ. (*Ιδε και
Όδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 16 ετών και άνω, κα-
θώς και όσοι δέν έσμεύωσαν στα λυσόφύλλα τους
ήλικία)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Χωρίς
Φτερά, 149, 15, 7. Μαξίμ, 144, 16, 7.

Ίσότημοι: Δευκοπουργιώτης, 142, 15, 7.
Μαργαρίτα, 154, 16, 7. Αγνούλα, 150, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ν. Δάρας,
123, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μύρτις, 83, 9, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, Συριανός, 50,
5, 7. Σεληνιώτικος Όρίζων, 76, 8, 4.
Μακεδονικόν Έντελβάις, 10, 1, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φοίβη, 146, 15, 7.
Ίσότημοι: Μάνος, 157, 16, 7. Πα-
πουτασμένος Γάτος, 156, 16, 7. Δοξα-
σμένο Τριπολιτιστάκι, 150, 15, 7. Άγ-
γελοῦδι, 147, 15, 7. Χειμώνανθο, 156, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Όνει-
ρον του Δάντη, 138, 14, 6. Μενεξεδέ-
νιο Όνειρο, 124, 13, 7.

Ίσότημοι: Άγκάθι, 139, 14, 7. Η-
λέκτρα, 137, 14, 7. Βραϊλιάννα, 131, 14, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Άνθος Άνε-
μώνης, 106, 11, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φάνης Γκόφας, 73, 8, 5.
Σπίθα, 93, 10, 4. Λημονημένη Ελπίς,
101, 11, 7. Γαλαξειδιώτικο Καράβι, 87,
9, 5. Γαρύφαλο, 92, 10, 6. Αθάνα *Υ-
παρξίς, 84, 9, 7. Βεδουίνος, 96, 10, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Άκριβούλα,
18, 2, 1. Άτλαντίς, 60, 6, 4. Άρσα-
κειάς Νο 7. Αύγερινός, 64, 7, 3. Γαλά-
ζιος Κύκνος, 17, 2, 4. Ούτις, 21, 3, 1.

Μικρός Άθηναίος, 8, 1, 1. Παναχαϊ-
κόν, 8, 1, 1. Πειραιωτάκι, 56, 6, 3. Ά-
γοράμπελη, 56, 6, 3. Νινούλα, 54, 6, 3.

Αύγουστιάτικο Δειλινό, 46, 5, 3. Βά-
σιγκων, 20, 2, 1.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Άνδρ. Λο-
ρέτης, 132, 14, 7.

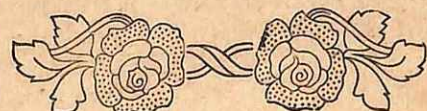
Ίσότημοι: Φοίβος, 148, 15, 6. Πα-
ναχαϊκόν, 160, 16, 7. Κεραμίδιος Γά-
τος, 146, 15, 4.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Άχιλλεύς,
80, 8, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ, Χριστιάννα, 67, 7, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Διγενής Ά-
κρίτας, 41, 5, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΗΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

*Αθήναι, 42 όδός Εὐριπίδου
την 6 'Απριλίου 1937

ΤΗΝ 31 Μαρτίου έληξε ή προθεσμία του
5' Ραδιοφωνικού Διαγωνισμού. Οι άπαντή-
σεις που έφθασαν ως σήμερα—γιατί περι-
μένα μερικές ακόμα ήμέρες, για νά φθά-
σουν κι' εκείνες που ήταν στο δρόμο—πα-
ραβόθηκαν στην Έπιτροπή, που θα κάμη
τώρα την κρίση και θα βγάλη τάποτελέ-
σματα.

Δέν θυμώμαι, Άγκάθι, νά έλαβα γράμ-
μα σου από τη Λαμία τά Χριστούγεννα.
Κι' έχω την έντύπωσιν πώς ύστερ' από πο-
λύν, πολύν καιρό λαβαίνω τό σημερινό
σου. Άπορούσα μάλιστα με τη σιωπή σου,
γιατί ήξερα πώς έσένα δέν σ' έμποδίζουν
τά πολλά μαθήματα νά βρίσκης καιρό καί
για μένα, ούτε σέ πιάνει ταμπελιά. Άς
είναι, τό γράμμα σου με ήσυχασε, αφού
έμαθα τί κάνεις και τί σκέπτεσαι. Και πε-
ριμένω τώρα νά μου γράψης για τό σπου-
δαίο αυτό ζήτημα που λέξ.

Μά και μεγάλοι συγγραφείς τό παθαί-
νουν αυτό, Σπασμένα Φτερά έργο τους
που νομίζουν πώς θα χαλάση κόσμο, δέν
κάνει τίποτα κι' άλλο, που τό θεωρούν
άναξιο λόγου, θριαμβεύει. Είναι, βλέπεις,
πολύ δύσκολο νά κρίνη κανένας τόν έκυτό
του. Άλλά τό ότι μπορεί νά γελοιοθή, δέν
πρέπει νά σ' έμποδίζει νά έλπιζης. Όχι,
ή έλπίδα δέν είναι ποτέ <γρουσουζιά> . . .

Τό πιστεύω, Άννα Διαντανιάκη,
πώς δέν με έσχινες και περιμένω τό με-
γάλο γράμμα που μου ήπόσχεσαι νά μου
γράψης, γι' αποζημίωση, τις διακοπές του
Πάσχα. Έλαβα και την άπάντησή σου στο
Διαγωνισμό του Μπαρί. Κάνεις καλά που
δέν παραλείπεις κανέναν είναι ο καλύτε-
ρος τρόπος για νά συνειθίζης, όπως θέλεις,
στις έκθέσεις.

*Αναέωσα, Ρεζεντά, τό ψευδώνυμό σου
και σου έστειλα 7 τετραδιά. Ποτέ δέν μου
πέρασε ή ιδέα πώς έπαφες νά μάχαπξ.
Με λύπησε όμως ο λόγος της σιωπής σου.
*Επειδή έξέρω, μου γράφεις, πόσο είμαι
άνικαρή, δέν θέλω νά σέ κάνω νά πλήττεις.
*Α, μά όχι, μην τό ξαναπής αυτό! Μπορεί
ποτέ νά με κάμη νά πλήξω γράμμα παι-
διού μου που έξέρω πόσο μάχαπξ; *Επει-
τα, κάθε άλλο παρ' <άνικαρή> είσαι. Γρά-
φεις πάντα λίγα και ζουμερά. Μόνο δυσα-
νάγνωστα κάπου—κάπου. . .

Κι' έγώ φαντάζομαι, Κυβελιωτάκι,
πώς θάταν ώρα ή έκδοσή σου για τις
*Αποκριές, που τις χάρηκες τόσο. Πάντα
γράφει κανείς καλά, ό,τι ήξερε, ό,τι είδε,
ό,τι αιστάνθηκε. Είναι όμως άργά για νά
μου τη στείλεις. Άλλη φορά, όταν γρά-
φης τίποτα έπίκαιρο, στέλνε μου τό άμέ-
σως, χωρίς νά με ρωτάς πρώτα και νά
περνά καιρός.

Τά έλαβα όλα, Συριανέ, θα τά διαβά-
σω με τη σειρά τους και θα σού πω. Έξέρω
πώς τά μαθήματα σ' αυτή την τάξη είναι
πολλά και δύσκολα, και γι' αυτό δέν έχω
την αξίωση νά μου γράφης παρά όταν εύ-
καιρής. Χαίρω που πήρες καλούς βαθμούς
στο πρώτο εξάμηνο δέν μπορώ όμως νά
έξηγήσω γιατί ο καθηγητής της Γ' γιανής
στά γραπτά σου έβαλε 10, και στα προφο-
ρικά, χωρίς νά σέ άκούσω, σου έβαλε μόνο 9.

Και σού, Δοξασμένο Άκρωτήρι, δέν
πρέπει νά είσαι δυσχεστερημένος, αφού ήλ-
λας δεύτερος με 8 1/2, κι' ο πρώτος μόνο
κατά ένα δωδέκατο σέ ύπερβάλει. Σε συγ-
χαίρω και γι' αυτή την έκθεση που ο κα-
θηγητής σου τη βρήκε τόσο καλή και τη

διάβασε στην τάξη. Τό γράμμα σου ένδια-
φέρων όπως πάντα.

Σ' εύχαριστώ για τά καλά λόγια, Κων-
σταντίνε Δασοαδέ. Νά έξέρς όμως πώς
κι' έδω στην πρωτεύουσα τό περιοδικό μας
είναι τόσο άναγκαίο, όσο και στις επαρ-
χίες. Άλήθεια, έδω τά παιδιά έχουν κι'
άλλα πράγματα, που δέν τάχτες ούτε εκεί,
προπάντων θέματα, διασκεδάσεις, άλλα
ποιά θέματα, ποιά διασκέδαση μπορεί νάν-
τικαταστήση την πνευματική τροφή, την
πνευματική διασκέδαση, την ψυχική ωφέ-
λεια τελοςπάντων, που μπορεί νά τους δί-
νη ένα περιοδικό γραμμένο έπίτηδες γι'
αυτά, και τόσο διαφορετικά από τάλλα που
κάποτε διαβάζουν. . . κατά λάθος; Ένα
μόνο μπορούμε νά πούμε: πώς στην επαρ-
χία τά παιδιά έχουν περισσότερο καιρό κι'
ήσυχία νά σχολοῦνται μαζί μου. Μά γι'
αυτό είναι πιο κερδοσιμένα. Σού έστειλα
τέν Όδηγο.

Τό έχω όπ' όψι μου, Λαϊδή Γιολάντα,
πώς είσαι στην 5' του Γυμνασίου και δέν
μπορείς νά μου γράφης τόσο συχνά. Άλ-
λωστε αυτό δέν έξαρτάται από την ευκαι-
ρία που άφίνουν τά μαθήματα, όσο από
την κλίη και την ευκολία που έχει καθέ-
λως στο γράψιμο. Αιτός π. χ. μπορεί, ά-
νάμεσα σέ δυό μαθήματα, σέ λίγα λεπτά
της ώρας, νά γράψη ένα μεγάλο γράμμα.
*Ο άλλος, για νά γράψη κι' ένα μικρό, πρέ-
πει νά έχη στή διάθεσή του ολάκερη ήμέ-
ρα—μιά Κυριακή, μιά γιορτή. Γι' αυτό
δέν άπορώ που μερικά παιδιά, από άνωτε-
ρες τάξεις του Γυμνασίου, μου γράφουν πιο
συχνά και πιο πολλά από άλλα που είναι
σέ κατώτερες. Έού γράφεις ευκολα τά
γράμματά σου; Δέν έξέρω. Έξέρω μόνο πώς
πολύ μ' εύχαριστούν. Για τό κομμάτι σου
δέν θυμώμαι τώρα. Άν είναι πολλός καιρός
που τό έστειλεις και δέν έμαθες ακόμα γι'
αυτό. στείλς άλλο.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους νά τη στείλουν
τό γρηγορότερο. Άς έχουν όπ'
δψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος ή
καθυστήρηση επομένως δυοκο-
λεύει πολύ τό έργο μου που ά-
παύει όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

*Ελπίζω, Μελαχροινέ Άντιπλόαρχε,
νά έγινες έντελώς καλά. *Ο, κι' άλλα παι-
διά έχουν διαβάσει την άρχή των *Τριών
Μ. Σωματοφυλάκων στην καίσι μου ε-
κείνο τόμο, κι' επειδή δέν ήπηρε ο έπόμε-
νος νά τόν άγοράσουν, τούς άφησαν στή
μέση και τώρα θα διαβάσουν τό τέλος τους.
Ποιό από τά βιβλία του κ. Ξενοπούλου νά
σου συστήσω, που τά καλύτερα και τά
περισσότερα—δηλαδή σχεδόν όλα—είναι
έξηγνητλήμενα; Όπτόσο πήγαινε στο βιβλιο-
πωλείο του κ. Κολάσου, κι' άν βρής
*Μαργαρίτα Στάρα, *Μουσικούς Άρρα-
θώνες ή *Ανάμεσα σέ τρεις γυναίκες—
για την ήλικία σου είναι κατάλληλα—πά-
ρε ένα κι' έλα μιά μέρα νά σου τό υπο-
γράψης.

Τά έλαβα όλα, Άγνή Καρδιά, και πο-
λύ μ' εύχαρίστησε τό γράμμα σου. *Α, κι'
έγώ σιχαίνομαι τούς <μοντέρνους> αυ-
τούς τύπους, τούς χωρίς σοβαρότητα και
βίθος, κι' είσαι πολύ ευτυχισμένη που στέν
κινκλό σου είναι όλο καλά παιδιά. Άλλωστε
μπορεί κανείς νά διχάληγ την παρσα του
και νάποφύγη τά πρόσωπα που δέν του ται-
ριάζουν. Μην άνησυχής, πολύ σωστή ή φι-

λοσοφία του δεκαεξαχρονου μυαλού σου> . . .
Σταματώ σήμερα έδω, για νά χωρέσου-
και μερικές άπορρίψεις. Όλιμμένο Χαμό-
γελο, Ροζελάντια, Γκείσσα και Βιολέ-
τα των Άλπεων, τά γράμματά σας, που
περίμεναν από την περασμένη εβδομάδα,
τά φύλαξα πάλι για νά σάς άπαντήσω στο
έρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

*Απορρίπτονται: <Ανάθεμα στο Πή-
λιον> του ΟΟΟ. Γλωσσα άνώμαλη, λίγο
μεγάλο, άρκετές έκφράσεις συνηθισμένες.
— <Η άποψις της Κωνσταντινουπόλεως>
του Συριανού. Ρωμαντικό χωρίς προσω-
πικό ύφος. Έκφράσεις πολύ κοινές, γλωσ-
σα άδόκιμη. Τό βιβλίό δέν <βαδίζει>, πλέει
ή προχωρεί. — <Μιά άνώφελη θυσία> της
Κίτρινης Άράχνης. Καθυστερημένο, εξαι-
ρετικά μακροπερίοδο. — <Μιά νύχτα σάν
άπόψε> της Λαϊδής Γιολάντας. *Υπερ-
ρωμαντικό. Δέν γίνεται καθαρό νόημα. —
*Επιθυμίες (και όχι <ποθυμίες> που εί-
ναι λέξη άνυπαρκτή) της Δ. Δ. Γλωσσα
εξαιρετικά έξηγνητλή, γράμμα φευτικό,
λέξεις τεχνικές. — <Τού χρόνου τό γοργο-
γύρισμα> του Θεόρατου. Άτεχνο. Μετρι-
κώς ύστερον πολύ και τά τέσσερα τετρα-
στιχα. — <Παραμονή της Πρωτοχρονιάς>
της Ίωνίας. Καθυστερημένο, κοινό. — <Πο-
τέ στή ζωή μου> του Σεφάνου της Δό-
ξης. Χρησιμοποιώ, αλλά καθυστερημένο.
Νι τό φυλάξω για τό χρόνο; — <Χίλια-
μύρια> του Πειρακλήριου. Πασιγνωστα.
— <Μελαγχολία> του Άρκιτίου. Πολλές
αντιφάσεις. Άφού <σφυρίζει> άγρια ο βορ-
ριάς, πώς γίνεται <συναυλία της σιωπής>;
*Επίσης πώς μπορεί ένα κάδρο νά παριστά-
ναι ένα έμβλημα; Συχνές επαναλήψεις
των ίδιων λέξεων. — <Σκέψεις> Γνωστές,
γραμμένες σέ γλωσσα σχολαστική. — <Εν-
τυπώσεις> του Μιχαήλ Στεργιώφ. Ά-
τεχνο άκόμη, αλλά δείχνει παρατηρητικό-
τητα και κάποια σχετική άνεση στή δια-
τύπωση. Άς ξαναστείλη κανένα άλλο κα-
λύτερο. — <Τό κνυτόπουλο> του *Υδραίο-
πουλου. Άτεχνο, επηρεασμένο από παρό-
μοια ποιήματα. — <Παιδικά θυμολι> της Πο-
τεμένης Καρδιάς. Υστερεί πολύ στην έκ-
τέλεση. Δέν είναι άρκετά άνεπτυγμένο. —
Θά έξακολουθώ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε άνα-
νέωται, άν δέν συνοδεύεται από τό διακήρυ-
μα, δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν
άς την 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν σέ άγρία, και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μάνη, ά. (1Α).
Ολιμμένη Καρδούλα, κ. (1). Θρηοδαμά-
στρια, κ. (ΜΚ). Μελαγχολικός Τενο-
ρος, (ΑΚ). Παίδι του Δούναβη, κ. (1).
Ανανέωσεις Ψευδωνύμων: Άχιλ-
λεύς, ά.

*Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους
της: Άνθούλα Μ. Μαστοράκη (έλαβα
τό ποιημάτιν και τό παζό) αλλά ούτε
συνδρομητρία είσαι ούτε ψευδώνυμο έχεις,
επομένως, και νά τά ένέκρινα, δέν θα μπο-
ρούσα νά τό δημοσιεύσω στή Σελίδα Συ-
νεργασίας Συνδρομητών) Κλειώ Ν. Σδού-
κου (εύχαριστώ για τό έσπαθώμα και τά
καλά λόγια) ένέγραφα τή νέα μου φίλη
κι' ένέκρινα, καθώς θα είδες, τό ψευδών-
υμο) Πρόμαχον της Έλευθερίας (δυσ-
τρία από τά Παιδικά Πνεύματα σου θα δη-
μοσιευθούν: πολλά είναι πολύ γνωστά, χι-
λιοσιπωμένα) Θ. Παπακρυϊόδη (*Όδηγόν
έστειλα δέν περιόχης, μικρά ποσά τά δέχο-
μικαί σέ έλληνικά γραμματοσήμα) Σηλα-
βωμένο Νησί (έστειλα 2 φακέλ. λυσό-

χαρτο') **Ειρηνικόν** (περσαστικά· τὰ σέδη μου στὴ νύκτα· ἔστειλα 2 φακέλ. λυσό-χαρτο') **Μελαχροινὴν Διαπλάσσοῦσαν** (ἀλληλογραφία μέσον «Διαπλάσεως» δὲν γίνεταί καὶ κρατῶ στὴ διάθεσή σου τίς 10 δραχμές· τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν τὸ ἔχω') **Νάρκισσον** (καλῶς ἤλθες· περιμένω· εἶδες τί σύμπτωση; σήμερα δημοσιεύεται κι' αὐτὴ ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα ποὺ μοῦ τὴν εἶχες στείλει πρὸ . . . ἀμνημονεύτου) **Ἀγνήν** (εὐ-χαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεπάθωμα· ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς ἀδελφῆς σου· περιμένω καὶ τὰ περισσότε-ρα) **Ροδίαν** (ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ δσα γράφεις· τὸ «Πρὸς τὰ Ἀστρα» τὸ ἔ-χουν γράψει δυό, ἕνας ἐπιστήμων γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ μέρος, κι' ἕνας λογοτέχνης γιὰ τὸ μυθιστορικόν· αὐτὸ, νομίζω, τὸ εἶπα καὶ στὰ «Νέα τοῦ 1937»· ἀπὸ ποῦ κατὰ-γεται τὸ ἔθιμο τῆς «πρωταπριλιάς» δὲν ξέρω· «σνομπισμός» εἶναι ὁ ἄκριτος κι' ἀ-νόητος θαυμασμός—προσποιητὸς συνή-θως—πρὸς κάθε τι ξένο· ναί, πηγαίνω καὶ στὰ Δωδεκάνησα) **Στέφανον τῆς Δόξης** (ἔστειλα 5 τετράδια) **Μάνην** (αὐτὸ, κα-θὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν) **Βασιλίσσαν τῶν Ὠκεανῶν** (σοῦ τὸ ἐνέκριναν)· σοῦ ἔ-στειλα καὶ τὸν τόμο) **Δεβεντόπουλο** κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 **Μαρτίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10 'Ιουνίου.

212. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι ρῆμα . . . φιλικό,
Ἐπίθετο τὸ δεύτερο, κοινό,
Τὸν ἄνδρα τὸν πολήξερο σημαίνει.
Τ' ὄλο, σχεδὸν συνώνυμο τοῦ δευτέρου—
Ὡ, πόσοι τέτοιοι ἀρχαῖοι, δοξασιμένοι!
Ἄνθος τῆς Χαβάγιας

213. Στοιχειόγραφος

Μέτρου γιὰ ἐπιφάνεια μονὰς
Χάνει ἕνα γράμμα τῆς καὶ μόνο·
Ἐ, τότε τὴ φορεῖ ὁ βασιλεὺς
Σὰν καλοκάθετα στὸ θρόνο.

Σαρπηδὼν

214. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμός

Μὲ τὸ Δάμβδα πετάω,
Μὲ τὸ Πι 'μαι νησάκι,
Μὲ τὸ Φι σοῦ φωτῶ,
Μὲ τὸ Χι—τί φαρμάκι!

Δοξασιμένο Ἀκρωτήρι

215. Κάθισμα

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄ-
νω· εἰς τῶν ἐπὶ σοφῶν,
ἀρχαία πόλις τῆς Ἰτα-
λίας, νομοθέτης. Καθέ-
τως ἐξ ἀριστέρων· μέ-
γας στρατηγὸς Ἀθη-
ναῖος, ἀρχαῖος γλύπτης
περίφημος, ἰχθύς (ἄνω),
δίκαιος ἀνὴρ τῆς Π. Δια-
θήκης (κάτω), μέγας πο-
ταμὸς τῆς Αἰγύπτου. Δια-
γωνίως· ὠραῖον πτηνόν,
ἱερὰ ἀκρόπολις εἰς τὴν Παλαιστίνην.
Σεληνιώτικος Ὀρίων

216. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 1 5 6 5 7 8 = Κόλλπος
2 1 4 6 7 8 = Ὑπατος Ρωμαῖος
3 1 4 5 1 8 = Ἀρχ. στρατηγός
4 7 2 3 7 8 = Γεωμετρ. σχῆμα
5 4 7 5 7 8 = Φυτόν χρωστικόν
6 1 3 1 = Μεγαλόνησος
7 2 3 4 7 8 = Μετεωρολογικόν
8 1 2 7 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ἡπειρωτόπουλο

217. Ἀναγραμματισμός

Ὅροσειρὰ μεγάλη
Τὴν ἀναγραμματίζεις,
Καὶ βασιλεὺς προβάλλεις.
Ἀρχαῖος ποῦ γνωρίζεις.

Ἐρεῖκη

218-222 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-
τισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα·
τόσαι λέξεις:

φάσμα, ἀκρίς, ὀρθή, πόρος, σῶμα.
Ἀρτανιάν

223. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστι- χίδος καὶ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον
τοῦ τύπου:

* - * - * - * - *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Τὸ
δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον
τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ
οὕτω καθέξης, ρωμαιοὶ ἱστορικοί.

1, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας· 2, Μέγας
αὐτοκράτωρ τῶν νεωτέρων χρόνων· 3,
Ῥώρο ρωμαῖος· 4, Κυνικός φιλόσοφος·
5, Ἦρως τοῦ 21· 6, Ἀστερισμός· 7,
Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰωνίας, πατρίς δια-
σήμου γυναικός.

Μικρὸς Σπουδαστής

224. Γρῆφος

κ	κ	τὸν
α	α	τὸν
κ τομή	κ χεῖρ ὦν	* βελτ'
ὁ	ὁ	τὸν
ν	ν	τὸν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 4

33. Ἐλαφος (ἔλα, φῶς). — 34. Μορ-
φεύς — Ὀρφεύς. — 35. Τόνος — τόμος. —
36. Φιλία — φιάλη. 37. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
(ὑπὸ, θάρος, ἀγορά, γρύπος, ὄρθρος,
Ρούθ, ἄρος). — 38-42. Διὰ τοῦ Ο :
νοῦς (ἡ ναός), φόρος, κόρος, φόνος,
Ἴος. — 43. Πέπων κάθος πέφυκεν ἄνευ
ἀκράτου οἴνου. — 44. Ἀεὶ τὰ πέρουσι
βελτίω (ἄ, ἦ, τᾶ περὶ σί, βελ, τί, ὦ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—251]

Ἐσχη τῶν Δράκων, Τριττιφίονκα,
χαθῆκατε ἀπὸ τὴν κίνηση! Τελείωσε
ἡ δράση (!!!) σας;

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΖ'—252]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλάσσοκομο,
στέλλω φιλικὸ χαιρετισμὸ σὲ δλους-ες.

Σερπαντίνα

[ΛΖ'—253]

Πρωτομπαίνοντας στὸν χαρούμενο δια-
πλάσσοκομο, χαιρετῶ δλους-ες. Ὀλι-
μένη **Μελωδία**, ἀλληλογραφούμε; Στεί-
λε πρώτη. Κύριον Δεονάρδον Καλομάτην,
Χιον, διὰ:

[ΛΖ'—254]

Ἰδρύεται Σύλλογος «ΡΑΔΙΟ-ΕΜΑΣ».
Ἰσχοπός: Διάδοσις Διαπλάσεως, ἀποκα-
λύψεις. **Πρόεδρος**: Ἡπειρωτόπουλο, Ἀν-
τιπρόεδρος: Πουλί τῆς Σοφίας, **Γραμμα-
ματεύς**: Κεραυνός, **Μέλη**: Δύο Ἀμφότε-
ροι, Ἀτρόμητος Διαπλάσσοπαις, Κυρίαρχος
τοῦ Διαπλάσσοκομου.

Γιὰ καλὴ ἀρχή: Ἀτλας—Νέγρος—Σου-
ρουπο. Στοπ. Καμπρών—Τυρολέζος.

Σύλλογος: «ΡΑΔΙΟ-ΕΜΑΣ»

[ΛΖ'—255]

Θλιμμένη **Μελωδία**, προσοχή. Ὁ κε-
ραυνοβολὼν κεραυνοβολεῖται. Σὲ ξέρω.

Σερπαντίνα

[ΛΖ'—256]

Μπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλά-
σεως, χαιρετοῦμε μὲ ἕναν κεραυνόν:
Μύρον τῆς Ἀνδρου=Κυριακοῦ. Κεραυνοβο-
λοῦμεν ἐκεῖνον ποὺ θάποκαλύψῃ ἐμᾶς ψευ-
δῶς. **Κεραυνός, Κυρίαρχος Διαπλάσσοκο-
μου, Ἀτρόμητος Διαπλάσσοπαις**

[ΛΖ'—257]

Ἀευκοπυργιώτη, Σεντεμένη, ἀλλη-
λογραφούμε; Θὰ μοῦ προξενήσῃ με-
γάλη εὐχαρίστηση. Δ/ς: (ΛΖ'—485).

Ἀτρόμητος Διαπλάσσοπαις

[ΛΖ'—258]

Διαγωνισμὸς μου (ΛΖ'—169) παρατείνω
ἐπὶ μῆνα. Περιμένω τὴν υποστήριξη
δλων.

Μαργιολάκι

[ΛΖ'—259]

Κ. Ὀπλιγκαντὸ δὲν λέγομαι Χιωρα-
δάρας (Βεβλῶς. Δ.) Ἐνὼ Κ. Ὀπλιγ-
καντὸς=Δελνίκας. **Δεβεντόπουλο**

[ΛΖ'—260]

Εἰσερχόμενῃ θριαμβευτικὰ στὸ σαλονάκι
τῆς Διαπλάσεως, ἀποκαλύπτω τοὺς
Χιώτες: Ὁδρανὸς Πολύφωτος=Τριπολίτης,
Τέρπανδρος=Τριπολίτης, Ὀρφάας=Φόρος,
Χρυσουργί=Κ. Νὰ συμπληρώσω;

Δικηγορίνα

[ΛΖ'—261]

Ξανθὴ **Νεράιδα**, μοῦ φαίνεται πῶς
θὰ μαλλώσουμε. Πρόσεξε πολὺ, νὰ
φοβῶσαι τὴν **Πειθώ**. Comprenez vous?

Πειθώ

[ΛΖ'—262]

Ξεχνᾶτε τὴν (ΛΖ'—131) ἀγγελία; Πι-
ρμένω ἱκανοποιητικὴ ἐνίσχυση, δια-
πλάσσοκομο! **Κόκκινη Ἀτοκράτειρα**

[ΛΖ'—263]

Καμπαλλέρο! Θὰ γελᾶσθαι καλύτερα
δποιος γελᾶσει τελευταῖος. Πάντως
σοῦ ὑπενηθμίζω πῶς: «τοῖς διανοητικῶς
ὕστεροισι νέοις, τὸ σιγᾶν χρεῖταιν ἐστὶ
τοῦ λαλεῖν». **Κόκκινη Ἀτοκράτειρα**

[ΛΖ'—264]

Εἰσβάλλουσα μετὰ πατάγου στὸν δια-
πλάσιακὸν κύκλο, κηρύσσω δικτατο-
ρίαν. Ἐξοντώνω πᾶν θρασὺ μικρόβιον. (Ὁ-
ρα Παστέρ) Καὶ προπαντός, τὰ Διλιπού-
τεια ζωῶν τῆς Βόλου. Κατέχω τὰ
ψευδώνυμα δλωνν! Μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀ-
νάγκῃ θὰ ἀποκαλυφθῶν. Ἀς μὲ τρέμουν!
Μιὰ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ θαρᾶζει καὶ τὸ πῶς ἀ-
τίθασον . . . ὀντάριον!!

[ΛΖ'—265]

Ξανθὴ Ὑδρατοπούλα, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;
Δὲν ἔλαβες τὸ γράμμα μου; **Δορελάι**

[ΛΖ'—266]

Δοξασιμένη Ὑδρα, τί γίνεσαι, πότε θὰ
ἐλθῇς στὴν Ὑδρα; εἶδες ποῦ σὲ κα-
τάλαβα;

Ταπεινὸ Κυκλάμινο

[ΛΖ'—267]

Διαπλάσσοπουλα, μπορεῖτε νὰ κοιμώσα-
σθε ἡσυχα! . . . Παύω ν' ἀποκαλύπτω!
Αὐτὰ τὰ χρεώστετε εἰς τὸν **Βασιλέα τοῦ
Χιοῦμο**! . . . **ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΤΚΑΝΤΟ**

[ΛΖ'—268]

Ἀνθος τοῦ Μαῖου, ἐπιτέλους! σὲ ξανα-
βρίσκω. Ἡ Κ. Ε. δὲν εἶσαι; Ἡ διευ-
θυνοίς σου; Εἰμαι ἡ Ε. Φ. Κατάλαβες; Τὸ
περίμενες; Περιμένω. — Πειθώ, Ξανθὴ Ὑ-
δρατοπούλα, Δόλυ, Μερσία, Δευκὴ Χιωτο-
πούλα, Κιβδηλῇ, ἀλληλογραφούμε; Ποῖαι
αἱ διευθύνσεις σας; Ἡ Δ/ς μου: Κον Ἀλ-
κιδιάδην Κογκαλιδῇ, Στουρνάρα 39, Ἀθή-
νας (καὶ ὁμι 59 ὅπως τυπώθηκε στὸ 17 φυ-
λάδιο). Νὰ περιμένω γιὰ τὸν Σύλλογο;

Δευκὴ Ἀραπίνα